

Arrest

nr. 38 682 van 12 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HENDRIX en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bantu origine en afkomstig van Huambo. In 2004 volgde u uw partner, N. V. D. (...), naar Duitsland waar jullie asiel vroegen omwille van de problemen die uw partner in Angola had als gevolg van zijn betrokkenheid bij het FLEC (Frente de Libertação do Estado de Cabinda). Jullie aanvragen werden afgewezen en in maart 2005 werd u – zonder uw partner – naar Angola gerepatrieerd. In Luanda verbleef u bij uw nicht, I. M. (...), die blijkbaar een liefdesrelatie had met Miala. Jullie werden aan elkaar voorgesteld en omdat u zwanger was zorgde Miala ervoor dat u gratis op consultatie kon in zijn privé-kliniek. Nog voor uw bevalling keerde u echter terug naar Huambo, waar u tijdens de parlementsverkiezingen in september 2008 in een kiesbureau zetelde. Twee weken na deze verkiezingen werd u, net als een aantal van uw collega's, geconvoceerd op het DPIC (Direcção Provincial de Investigação Criminal). Jullie kregen er te horen dat jullie verdacht werden van

verkiezingsfraude in het nadeel van het MPLA (Movimento Popular de Libertação de Angola). U was er met uw zieke dochter, maar werd er desalniettemin met haar opgesloten. Haar situatie verergerde en 2 weken later overleed ze in detentie. Ongeveer 1 week later werd u ondervraagd door een andere inspecteur die u ervan verdacht een relatie te hebben gehad met Miala en bepaalde documenten uit diens woning te hebben onttreemd. U werd een 3-tal keer door deze inspecteur ondervraagd maar ontkende telkens formeel en bleef in detentie. Op 4 januari 2009 werd u heel vroeg in de ochtend uit uw cel gehaald door een agent. Hij zei u in te stappen in een minibus die u naar uw oma in Viana bracht. Daar vond u uw dochters terug en kreeg u het bezoek van uw peter, oom A. J. (...), die erop aandrong dat u het land zou verlaten. Diezelfde dag nog, omstreeks 15 uur, werden u en uw dochters er opgepikt door een Franssprekend koppel dat over de nodige documenten beschikte om samen met jullie het land te verlaten. Jullie maakten een tussenlanding in Kinshasa (DRC), en kwamen op 5 januari 2009 aan in België. De volgende dag boden u en uw dochters A. F. D. S. V. D. (...) en D. F. D. S. V. D. (...) zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u uw asielprocedure opstartte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag en die van uw partner in Duitsland afgesloten werden met een weigeringsbeslissing, waarna u in 2005 naar Angola gerepatriëerd werd. De commissaris-generaal acht het dan ook niet opportuun opnieuw in te gaan op de door u voor de Duitse asielinstanties ingeroepen feiten. U roept overigens geen vervolgingsfeiten in die gerelateerd zouden zijn aan uw asielaanvraag in Duitsland en daaropvolgende repatriëring naar Angola, en verklaarde uitdrukkelijk dat uw huidige asielmotieven volledig los staan van de feiten die u in Duitsland aanhaalde (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Betreffende uw beweerde aanhouding op verdenking van verkiezingsfraude, dienen vooreerst een aantal bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaring als zou u tijdens de verkiezingen van september 2008 überhaupt gezeteld hebben in een kiesbureau. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat de verkiezingen plaatsvonden op 11 september 2008 (vragenlijst CGVS dd. 18/06/2009, p. 2), terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal – wel correct (zie landeninformatie) – verklaarde dat ze plaatsvonden op 5 september 2008 (gehoorverslag CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het feit dat u het eerder over 11 september 2008 had, paste u echter uw verklaringen aan en bevestigde u – opnieuw verkeerdelijk – dat de verkiezingen wel degelijk op 11 september 2008 plaatsvonden (gehoorverslag CGVS, p. 5). Voorts verklaarde u in het kiesbureau 26 te hebben gezeteld om vervolgens tijdens hetzelfde gehoor te verklaren dat het kiesbureau 22 was (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 18). Hiermee geconfronteerd kon u geen verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en kwam u niet verder dan te bevestigen dat het bureau 22 was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Tot slot stelde u resoluut dat het MPLA in Huambo 98% van de stemmen haalde (gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl het in werkelijkheid maar 82% betrof (zie landeninformatie).

Betreffende uw aanhouding zelf, verklaarde u dan weer aangehouden te zijn omwille van verkiezingsfraude in het voordeel van UNITA (União Nacional para a Independência Total de Angola), ten koste van het MPLA (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Gelet op uw verklaring als zou het MPLA 98% van de stemmen gehaald hebben in Huambo, kan men zich echter ernstige vragen stellen bij het feit dat de autoriteiten (van het MPLA) zich zouden bezig houden met het opsluiten van een 30-tal personen, en het zelfs laten "verdwijnen" van een aantal onder hen (gehoorverslag CGVS, p. 7-8 en 11), voor slechts enkele tienden van een procent, terwijl ze met 98% overigens al alle zetels in handen hebben. Geconfronteerd met deze bedenking, verklaarde u te veronderstellen dat hoewel quasi iedereen voor het MPLA stemde, de autoriteiten eigenlijk een aantal mensen, waaronder uzelf, na de verkiezingen aanhielden en opsloten als straf of represaille voor het feit dat de bevolking van Huambo tijdens de oorlog in 1992 de kant van UNITA koos (gehoorverslag CGVS, p. 11), hetgeen echter allerm minst weet te overtuigen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet kan verduidelijken wat u concreet verweten werd, in de zin dat u niet weet van welk soort verkiezingsfraude u precies verdacht werd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien stelde u dat er geregeld mensen uit uw cel verdwenen, maar bleek u niet te weten om wie het ging omdat het nogal donker was in uw cel en u bijgevolg niet zag wie verdween. U merkte het louter omdat de deur 's nachts open ging en jullie 's ochtends meer bewegingsruimte hadden (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat, zelfs zo geloof zou gehecht worden aan het feit dat het dermate donker was in uw cel, er naderhand niet over de verdwijning van deze mensen zou gesproken zijn. Voorts had u ook enkel het raden naar wat er vervolgens met de meegenomen mensen gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 8), en kon u ondanks uw

detentie van meer dan 3 maanden geen enkele bewaker bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Voorts verklaarde u na enige tijd het bezoek te hebben gekregen van een inspecteur die u ervan verdacht een minnares te zijn van Miala en bepaalde van zijn documenten te hebben onttrokken. Dit zou volgens u dan ook de belangrijkste reden geweest zijn voor uw arrestatie (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hierbij dienen echter volgende bedenkingen te worden gemaakt. Vooreerst verklaarde u ervan verdacht te worden de minnares te zijn van Miala – die u bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS overigens nog “Kiala” noemde (vragenlijst CGVS dd. 18/06/2009, p. 2) – omdat de autoriteiten een onderzoek deden in zijn kliniek en uit uw dossier bleek dat u zwanger was en op vraag van Miala kosteloos behandeld werd. Daaruit werd dan afgeleid dat hij u zwanger maakte en u zijn vriendin was. Het personeel in de kliniek zou er overigens een zelfde redenering op nagehouden hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12-13). Men kan zich evenwel bedenkingen maken bij het feit dat in september 2008 nog de link zou gelegd worden met het feit dat u in de periode maart-april 2005 op consultatie ging in zijn privé-kliniek, waar u overigens niet eens beviel en sinds april 2005 nooit meer gezien werd (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 13). Bovendien werd u slechts 1 keer in het openbaar gezien met Miala, en dateert ook dit al van 2005 (gehoorverslag CGVS, p. 13). Voorts dient ook opgemerkt te worden dat Miala reeds in 2007 gearresteerd en veroordeeld werd, zodat men zich kan afvragen waarom de autoriteiten u en de documenten die u zou onttrokken hebben, nog nodig hadden (zie landeninformatie). Wanneer u deze bedenking werd voorgelegd, veranderde u overigens plots uw eerdere verklaring als zou Miala al veroordeeld geweest zijn toen u in detentie was en stelde u – onterecht – dat hij nog niet veroordeeld was. Hij was wel al van zijn vrijheid beroofd maar moest volgens u nog veroordeeld worden, zodat de documenten in kwestie waarschijnlijk nodig waren voor zijn proces (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U paste met andere woorden gewoon uw verklaringen aan aan de opmerkingen en bedenkingen van de dossierbehandelaar die het gehoor afnam, wat op zich een negatieve indicatie vormt met betrekking tot uw reeds aangetaste geloofwaardigheid. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat de autoriteiten op zoek waren naar bepaalde documenten die u zou onttrokken hebben maar dat u nooit zou gezegd zijn om welke documenten het ging (gehoorverslag CGVS, p. 12), hetgeen weinig aannemelijk lijkt.

Voorts dienen ook een aantal bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen betreffende uw vertrek uit Angola. Zo verklaarde u zelf geen documenten te hebben voorgelegd bij de identiteitscontrole op de luchthaven in Zaventem. Het koppel dat jullie naar België bracht zou met name uw documenten en die van uw kinderen in jullie plaats getoond hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). Er dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas hieromtrent in tegenstrijd is met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit een antwoord van de Federale Politie, Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen (zie landeninformatie). U weet opmerkelijk genoeg ook niet onder welke naam u reisde en wist met andere woorden niet welke naam u moest opgeven indien u daar tijdens een eventuele controle naar gevraagd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 14). Tot slot dient ook vastgesteld te worden dat u het risico zou genomen hebben om naast het vals paspoort ook met uw eigen identiteitsdocumenten op zak te reizen (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 14-15), hetgeen van aard is de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten verder te ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas dermate vaag, incoherent en bedenkelijk zijn, dat zij de door u ingeroepen “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet ondersteunen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen daar uw identiteitskaart en militantenkaart van het MPLA – waarvan u stelt dat elke jongere er verplicht één moet hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4) – enkel gegevens bevatten betreffende uw identiteit, die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster vraagt om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekster vraagt vervolgens in hoofdorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om het dossier voor nader onderzoek terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.2. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid.

Verzoekster stelt dat de Commissaris-generaal een voorwaarde toevoegt aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers niet dat het asielrelaas geloofwaardig moet zijn, wat ook absurd zou zijn omdat in dat geval de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Verzoekster stelt verder dat volgens de website van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken *terugkeerders* en vluchtelingen bij terugkeer wel degelijk vernederend behandeld worden en zelfs bestraft. Door de afkomst van verzoekster uitdrukkelijk te erkennen, moet de Commissaris-generaal ook erkennen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op vernederende behandeling loopt. De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen analyse te maken van dit internationaal erkende risico.

2.2.1. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen maar geeft niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of welke essentiële elementen ontbreken in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij niet alleen de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten maar ook om aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus heeft de Commissaris-generaal wel degelijk zorgvuldig gehandeld.

2.2.3.1. De Raad merkt op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf berust, dat de verzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3.2. Te dezen vraagt verzoekster weliswaar om de vluchtelingenstatus te erkennen maar zij geeft niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt, noch waarom zij vreest voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster betwist niet dat zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar aanhouding en gevangenschap in Angola. Dit zijn relevante elementen van haar relaas. Aldus kan zij niet erkend worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, meer bepaald om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet aan te tonen, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar hij moet enig

verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over haar aanhouding en gevangenschap in Angola maakt verzoekster het bewijs van dit verband met haar persoon zelf onmogelijk. De Commissaris-generaal kan dan ook terecht op grond van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen besluiten om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, zonder daarbij voormelde bepaling te schenden of er een voorwaarde aan toe te voegen.

Verder toont verzoekster niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Angola een toestand heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.3. Het enige middel is ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER